

Câu 1. (4,0 điểm)

Đọc đoạn trích:

CƠM MÙI KHÓI BẾP

Bốn năm từ ngày lấy vợ, Tết này anh mới đưa được cả vợ và con về quê. Từ Sài Gòn về miền Trung không hẳn quá xa, nhưng vì có đưa con nhỏ nên chuyện đi lại khó khăn. Mấy lần trước anh chỉ về một mình, dầm hôm lại trở vào. Lần này cả nhà mới được về quê, cho đưa con ăn Tết quê nội lần đầu.

Bà mẹ ngoài sáu mươi đơn đà chạy ra tận ngõ đón. Lung bà đã bắt đầu cong hình tròn gánh. Tay phải bà cắp bông đưa cháu nội, tay trái vẫn chèo móc thêm một túi xách. Đặt xong đồ đạc vào góc nhà, bà bảo: "Chắc bây đói bụng rồi, để mẹ đi nấu cơm cho ăn". Cô con dâu còn mệt hơi xe đáp: "Chúng con ghé ăn trên thị xã rồi mới về đây". Nói xong cô quay sang chồng: "Bún nuốt chà trôi nữa là cơm". Bà hơi chạnh lòng: "Về tới xứ mình rồi còn ăn chi dọc đường dọc sá cho tốn tiền. Thôi ra rửa ráy, để mẹ đi pha nước chanh cho bây uống. Chanh vườn nhà mình chứ không phải chanh Tàu đâu. Uống vô cái khỏe liền". Anh cười, bảo mẹ khách sáo quá, con cái chứ có phải ai xa lạ mà cung rước mời mọc. Bà móm mém: "Thì bây đi cả, nhà vắng vẻ mấy lâu. Thấy có người mừng quá. Ba năm là cả ngàn ngày chứ có ít ỏi chi".

Hôm sau bà lọ mọ dậy từ lúc trời chưa hừng sáng, nhóm lửa rơm, bắc nồi cơm. Thằng cháu nội ba tuổi chạy xuống thấy khói bếp bốc ngùn ngụt, khiếp quá hét toáng lên: "Cháy nhà". Anh chị đang ngủ giật mình vùng dậy. Anh bảo nhà đã có bếp gas, mẹ nấu gì thứ rơm đó nữa cho cực. Bà cười: "Tụi bây ăn cơm nồi cơm điện thành phố rồi, về quê mẹ nấu cơm lửa rơm cho thơm mùi đồng mùi rạ. Mà cơm nấu rơm mới có miếng cháy ăn giòn. Mấy hồi anh nhỏ, bữa ăn không có miếng cơm cháy là giã nấy lên bướng bình chẳng chịu ăn. Nhớ không". Trời rạng tung tung sáng, thấy khói bay lên lên qua mái tranh, anh chợt bùi ngùi. Nhớ ngày xưa còn nhỏ, sáng sớm anh chạy xuống bếp nằm cuộn trong lòng mẹ ngủ nướng thêm một lúc. Thức giấc giờ nắp nồi người mùi cơm. Rồi lấy đũa xới hết cơm lên để lột miếng cháy ở đáy ăn trước. Lớn lên vào Sài Gòn lập nghiệp, cưới vợ sinh con ở đây, xa cái bếp quê dân thành quen. Với lại ở trong đó, đâu có mấy ai ăn sáng ở nhà. Cái bụng cũng "lười" và "yếu" đi, sáng phải bún hoặc cháo mới nuốt nổi. Giờ về thấy cơm, thèm thì thèm thật nhưng ăn chi vô. Cô con dâu bảo: "Mẹ bày ra nấu bữa sáng làm gì cho cực. Chúng con ra quán ăn miếng là rồi việc". "Bây nói chi lạ. Ăn uống phải đàng hoàng chứ. Bữa sáng là quan trọng lắm. Không ai thương bằng cơm thương đâu con. Ăn cơm chắc bụng no lâu. Mấy cái thứ bún cháo nước ống ệ, chỉ nhaoáng là đói lại liền à." – Bà vừa san cơm ra chén vừa nói. Ba chén cơm trắng, đĩa cá đồng kho nghệ. Anh háy mắt qua vợ, ý bảo ăn đi, ăn lấy lòng mẹ một miếng. Chị lại háy mắt qua anh lắc đầu, có mà sức Thánh Gióng mới nuốt trôi. Thằng cu con nhìn chăm chăm chén cơm. Cuối cùng chỉ có anh trệu trạo làm được ba miếng, như là ăn tượng trưng cho mỗi người một miếng. Tranh thủ lúc mẹ đi ra giếng, anh lùa cả ba chén cơm trắng vào lại nồi.

[...]

Chưa hết Tết, mới ngày mừng bốn anh lại phải đưa vợ con vào Sài Gòn. Bà mẹ dậy sớm làm gà, nấu cơm. Vẫn một mình bà cặm cùi với cái bếp. Bà xúc đầy cơm vào chiếc cà mèn. Gà luộc cho vào hộp đựng. "Bây đem lên xe mà ăn. Cơm dọc đường dọc sá không ngon đâu". Con cháu lên taxi rồi bà còn dặn theo: "Vào trong nhớ ăn uống đàng hoàng nghe bây. Đừng bỏ bữa sáng. Không ai thương bằng cơm thương".

Vào tới Sài Gòn cà mèn cơm vẫn còn một nửa. Vợ định đem đi đổ. Anh can, bảo để đấy, phơi khô cất giữ làm kỷ niệm.

Qua tháng ba nghe tin mẹ bệnh, anh tức tốc về nhà. Nằm trên giường, gặp con, câu đầu tiên bà hỏi: "Con ăn chi chưa. Mẹ không bắc cơm được. Thôi ra đầu chợ ăn tạm. Bữa nào khỏe mẹ nấu cơm cho ăn. Tội nghiệp".

Nhưng mẹ không khỏe nữa, yếu dần, được thêm hai bữa thì nhắm mắt.

Đưa mẹ ra đồng xong, về nhà nhìn chén cơm trắng đặt trên bàn thờ, anh thấy nhói lòng. Ăn hận. Thế là hết cơ hội được ăn với mẹ một chén cơm sáng thật đầy, để nghe mẹ nói câu "Không ai thương bằng cơm thương". Tiếc nuối. Thêm miếng cơm cháy mẹ nấu quá. Giòn và thơm, mùi hương đồng mùi nước quê, cả mùi khói bếp. Chỉ có mẹ mới nấu được miếng cơm cháy ngon như thế.

Hôm lên đường vào Sài Gòn, anh dậy sớm nấu chén cơm đặt lên bàn thờ mẹ. Anh tự mình vo gạo, tự mình nhóm bếp rơm. Loay hoay một hồi. Bếp nhà đầy khói. Và khói...

(Theo Hoàng Công Danh, *Chuyến tàu vé ngắn*, NXB Trẻ, 2016, tr 49 - 54)

Thực hiện yêu cầu:

- Câu chuyện trong đoạn trích được kể theo ngôi kể thứ mấy? *bà*
- Theo đoạn trích, nhân vật người mẹ đã có những hành động và tâm trạng như thế nào khi đón các con về quê ăn Tết?
- Phân tích cấu tạo ngữ pháp câu: *Hôm lên đường vào Sài Gòn, anh dậy sớm nấu chén cơm đặt lên bàn thờ mẹ.*
- Theo em, mẹ là người như thế nào qua những câu văn sau:

Nằm trên giường, gặp con, câu đầu tiên bà hỏi: Con ăn chi chưa. Mẹ không bắc cơm được. Thôi ra đầu chợ ăn tạm. Bữa nào khỏe mẹ nấu cơm cho ăn. Tội nghiệp.

Câu 2. (2,0 điểm)

Viết đoạn văn nghị luận (150 chữ) trình bày điều em cảm nhận được sau khi đọc đoạn trích:

Đưa mẹ ra đồng xong, về nhà nhìn chén cơm trắng đặt trên bàn thờ, anh thấy nhói lòng. Ăn hận. Thế là hết cơ hội được ăn với mẹ một chén cơm sáng thật đầy, để nghe mẹ nói câu "Không ai thương bằng cơm thương". Tiếc nuối. Thêm miếng cơm cháy mẹ nấu quá. Giòn và thơm, mùi hương đồng mùi nước quê, cả mùi khói bếp. Chỉ có mẹ mới nấu được miếng cơm cháy ngon như thế.

Hôm lên đường vào Sài Gòn, anh dậy sớm nấu chén cơm đặt lên bàn thờ mẹ. Anh tự mình vo gạo, tự mình nhóm bếp rơm. Loay hoay một hồi. Bếp nhà đầy khói. Và khói...

(Đoạn trích *Cơm mùi khói bếp* của Hoàng Công Danh)

Câu 3. (4,0 điểm)

Dựa vào những gợi mở từ đoạn trích *Cơm mùi khói bếp* của Hoàng Công Danh, viết bài văn nghị luận (500 chữ) bày tỏ suy nghĩ của em về mẹ.

HẾT